

6 SAMASTUMINEN JA VAPAUTUMINEN

6.1 Samastuminen ja vapautuminen

¹Tajunta on aina sitoutunut aineeseen. Alemmissa luomakunnissa se on lisäksi sen orja. Kehitysprosessia voidaan tässä suhteessa kutsua vapautumisprosessiksi, joka jatkuu, kunnes itse tajunta on tietämätön aineen olemassaolosta. Ihmiskunta merkitsee astetta, jolla tajunta itsetietoisuutena herätetään oivaltamaan riippuvuutensa ja minä lakkaa olemasta aineen orja tullakseen sen herraksi.

²Kaikissa molekyyleissä on positiivisia ja negatiivisia atomeja, joilla on positiivinen ja negatiivinen energia, positiivinen ja negatiivinen tajunta. Tätä on kutsuttu ”manifestaation dualismiksi” (ei pidä sekoittaa muihin dualismin lajeihin). Teknisesti katsoen samastumis- ja vapautumisprosessi merkitsee sitä, että se, mikä on ollut positiivista vapautumisessa (suurelta osin automaattista ja tiedostamatonta) tulee negatiiviseksi suhteessa lähinnä korkeampaan, sen ollessa nyt positiivinen. Energioita, jotka mahdollistivat korkeamman tajunnan hankkimisen, ei enää koeta korkeimpina energioina, vaan yhä korkeampien energialajien vaikutuksina. Tajunnankehitys on sellainen jatkuva prosessi ja sen vauhti riippuu yksilön suoriutuvuudesta ja määrätietoisuudesta. Vähitellen minä tulee vastaanottavaiseksi korkeampien maailmojen energioille ja oppii käyttämään niitä oikein.

³On totta, että tajunta on sitoutunut aineeseen, mutta energia on se, joka tekee tajunnan-sisällön minätajunnalle käsitettäväksi.

⁴Yksilö–minä–monadi tajuaa kaiken verhojensa kautta ja samastuu verhojen eri molekyyli-lajien tajuntaan oppiakseen tuntemaan tämänlaatuisen todellisuuden. Se hankkii korkeampia verhoja oppimalla vähitellen erottamaan alemman ja korkeamman, epäolennaisen ja olennai-sen. Virhe, jonka kaikki teemme, on kyvyttömyytemme vapautua senlaatuisesta todellisuudesta, jota pidämme olennaisena, josta on tullut meille rakas ja luovuttamaton.

⁵Kehitys merkitsee katkeamatonta vapautumisprosessia: fyysisesti harrastuksista, suhteista yksilöihin tai ryhmiin, ehkäisevistä olosuhteista; emotionaalisesti sitovasta antautumisesta henkilöille, pyrkimyksille tai tehtäville; mentaalisesti ajatussuuntauksista, poliittisista, sosiaa-lisista, uskonnollisista ideologioista.

⁶Asteittain minä hankkii yhä korkeampien tajunnanlajien yhä rikkaamman tajunnansisällön, todellisuussisällön, samastumalla näihin uudensuuntaisiin tajuntoihin. Samanaikaisesti se vapautuu riippuvuudesta alemmien tajunnanlajien sisältöön. Elämän paradokseihin kuuluu, että edellytys vapautumiselle alemmasta on samastuminen korkeampaan ja edellytys samastumi-selle on vapautuminen. Se on suurelta osin alitajunnassa etenevä prosessi, josta tulee havait-tava vasta yleensä kriisinomaisen alemmasta korkeampaan siirtymisen yhteydessä.

⁷Minän tajunnankehitys voidaan siten nähdä jatkuvana samastumis- ja vapautumispro-sessina, minätajunnan samastumisena yhä korkeammanlaatuisiin verhotajuntoihin ja saman-aikaisena vapautumisena alemmanlaatuisista.

⁸Voimme ymmärtää sen, mihin samastumme. Sen, minkä ymmärrämme (emme käsitä), on sitä mitä menneisyydessä olemme olleet. Samastuessamme siihen meidän on helppo yli-arvioida uuden merkitys (”arvo”, ”elämänarvo”). Sen suhteellisen merkityksen oivallamme tulevaisuudessa, kun olemme vapautuneet riippuvuudestamme siihen. Prosessi aiheuttaa siten jatkuvaa ”arvojen uudelleen arviointia”, kaiken sen, mitä olemme kerran pitäneet olennaisena ja tarpeellisenä.

⁹Vapautuminen tuo mukanaan vapauden riippuvuudesta alemmanlaatuisiin illuusioihin ja fiktioihin, riippuvuudesta ihmiskunnan lukemattomiin todellisuutta koskeviin väärinkäsi-tyksiin, yhä useammista ihmiskuntaa hallitsevista taikauskoista, yhä useammista tietämättö-myyden ideologioista. Kokemuksiemme kautta elämässä toisensa jälkeen opimme erottamaan toisistaan elämäntietämättömyyden päähänapistot ja todellisuuden tosiasiat. Emme voi liittyä ideoiden maailmaan, niin kauan kuin takerrumme jonkinlaisiin inhimillisiin rakennelmiin.

Kausaalinen elämännäkemyks eroaa täysin kaikesta, mitä ihmiset voivat mielessään kuvitella, kokonaan uusi todellisuuskäntä, jota emme voi kokea, ennen kuin olemme oivaltaneet inhimillisyyden avuttoman näennäistodellisuuden.

¹⁰Vapautumista helpottaa tietenkin se, että yksilö (minä-monadi) oppii ymmärtämään, ettei hän ole verhotajuntansa ja voi sanoa itselleen: minun verhotajuntani tahtovat tätä, mutta minä en tahdo.

¹¹Niin kauan kuin vapautuminen alemmasta koetaan ”uhrina”, on se merkki siitä, ettei yksilö ole vielä saanut tarpeeksi kokemuksia alemmassa, sillä vastakkaisessa tapauksessa vapautuminen koetaan väistämättömänä tarpeena, jolloin yksilö on kiitollinen ollessaan kykenevä luopumaan alemmasta.

¹²Kun yksilö ihmiskunnan halki vaeltamansa matkan loppua kohti katselee ihmiselämää ja toteaa oppineensa tuntemaan sen vaikeudet ja tajunnallisen rajoituksen, ovat tämän elämän houkutukset menettäneet vetovoimansa. Hän jättää mielellään hyvästit kaikelle.

¹³Vapautuminen fyysisestä ilmenee ilona, jota tuntee fyysisestä haluttomuudesta ja riippumattomuudesta fyysisiin olosuhteisiin. Mutta se ei suinkaan merkitse, että hän halveksisi sitä ainoaa maailmaa, joka on suonut hänelle mahdollisuuden tajunnankehitykseen.

¹⁴Vapautuminen samastumisesta tunteiden maailmaan osoittautuu siinä, että tähänkuuluvat illuusiot ovat menettäneet houkutuksensa. Ihminen on oppinut ymmärtämään, että emotionaalisten pyyteiden voimakkuus kasvaa niitä tyydytettäessä, ettei niitä koskaan voi tyydyttää, että ne sokeuttavat arvostelukykä, ehkäisevät kehitystä ja vaativat kohtuuttoman hinnan. Tämä oivallus riistää niiltä illusion suunnattoman vallan. Ihminen oivaltaa, että tämä valta on merkityksellinen alemmilla asteilla sen houkutellessa elämäntietämättömiä saamaan tarpeellisia kokemuksia ja sillä tavoin kehittämään emotionaalitajunnan vetovoiman ja mielikuvituksen kykyä.

¹⁵Vapautuminen samastumisesta mentaalitajuntaan (vapautuminen, joka on vaikein älymykselle) osoittautuu oivalluksessa, että on mahdotonta ilman vertailuaineistoa tehdä eroa fiktiivien (mentaalideoiden) ja todellisuusideoiden välillä (platonisten ideoiden, joita saamme planeettahierarkialta), että fiktiot ovat petollisia ja idiolegiat todellisuuden vääristämistä.

¹⁶Ihminen ei tunne itseään, sillä hän samastuu johonkin verhoistaan, joita hän pitää omana minänään. Useimmat eivät edes tiedä, että heillä on useampia verhoja kuin organismi, koska he kokevat vain subjektiivisen tajuntansa, jonka he uskovat olevan orgaanisen verhon kyky.

¹⁷Koska minä (monadi) ei ole tietoinen kausaaliverhossaan, vaan saa takaisin tietoisuutensa vasta inkarnaatioverhoissaan, ja koska nämä ovat uudet jokaisessa inkarnaatiossa, minä ei voi samastua itseensä, mikä on aiheuttanut kristillisen teologian dogmin ja harhaluulon, ettei minällä ole ennaltaoloa ja että se luodaan yhdessä organismin kanssa. Vasta sitten kun minä on hankkinut objektiivisen kausaalitajunnan, se voi kausaaliverhossaan tutkia kaikkia edellisiä inkarnaatioita ja todeta yhtäjaksoisen minäidentiteettinsä. Tämä minäidentiteetti on kaikki, mitä jää jäljelle ihmiskunnassa saaduista kokemuksista, kun minästä, sen oltua yksilöllinen minä neljässä alimmassa luomakunnassa, tulee korkeammassa valtakunnassa yhä laajempi kollektiiviminä (yhä suurempi minä yhä useampien toisten minuuksien kanssa). Tämä ehkä auttaa ymmärtämään, miksi minän on luovuttava itsekkyydestään, itsekeskeisyydestään, voidakseen liittyä essentiaalikuttaan. Itsekeskeinen minä ei voi tulla kollektiiviminäksi, eikä yhdeksi toisten minuuksien kanssa.

¹⁸Korkeammalle tahtovan täytyy oivaltaa, että hän on jostain ”alempaa”, että persoonallinen on itsestä, että kaikki persoonallisuutta sitova on este liittymiselle kaikkiyhteisyyteen. Sen tähden vaatimuksena on oivallus, että todellinen onni on kaikkien onni ja sen edellytys on kaikkien ykseys.

¹⁹Tajunnankehitys on jatkuva prosessi niin laajuuden kuin tehokkuuden suhteen, itsetietoisuuden hankintaa jonkin maailman yhä korkeammassa ainelajissa ja yhä korkeammassa maailmoissa. Niin kauan kuin korkeamman tajunnan hankkiminen on yksinomaan subjektiivista,

tätä ei voi todeta, vaan siihen vaaditaan myös objektiivinen tajunta ja siten itsetietoisuus tässä uudessa ainelajissa. Tämä koskee siten ensinää (monadia ensitriadissa). Toisminällä (monadilla toistriadissa) ero subjektiivisen ja objektiivisen tajunnan välillä häviää. Tähän kuuluva tajunnanlaji on samanaikaisesti sekä subjektiivinen että objektiivinen tajunta ja itsetietoisuus. Aineaspekti ikään kuin katoaa tajunnanaspektiin, joka sen sijaan suuntautuu hankkimaan energia-aspektin, jossa aine on energiaa, ilmenee magiana, tietenkin etenevän tajunnanekspansion yhteydessä.

²⁰Monadi–minä samastuu verhoihinsa ja niiden tajuntoihin. Koko kehitys on sitä, että minätajunta asteittain samastuu yhä korkeampiin tajunnanlajeihin (eri molekyyllilajeissa ja eri verhoissa). Tämä samastuminen tapahtuu automaattisesti neljässä alimmassa luomakunnassa.

²¹Kun yksilö samastuu fyysiseen, on hän tuskin enemmän kuin älykäs, vaarallinen peto-eläin.

²²Kun hän samastuu tunteisiinsa ja silloin tavallisesti (kuten 85 prosenttia ihmiskunnasta) alempaan emotionaalisuuteen, on hän omaa kehitystään ehkäisevien illuusioiden uhri.

²³Kun hän samastuu mentaaliseen tajuntaan, hän on (ilman esoteerista tietoa) elämäntietämättömyyden fiktioiden uhri.

²⁴Kun hän voi samastua kausaaliseen tajuntaan, hän voi itse todeta haluamiansa tosiasioita ihmisen maailmoissa (47–49).

²⁵Ihmiskunnassa minä samastuu barbaariasteella organismin fyysiseen tajuntaan, sivilisaatio- ja kulttuuriasteella emotionaaliverhon tajuntaan, humaniteettiasteella mentaaliverhon ja idealiteettiasteella kausaaliverhon tajuntaan. Vasta kausaalitajunta tekee minän kykeneväksi kokemaan menneisyyden olemassaolon nykyhetkessä. Kausaaliminän kausaalitajunnalle ei ole menneisyyttä, koska tämä tajunta voi samastua kausaalimaailman kokonaistajuntaan, joka säilyttää muiston kaikesta tapahtuneesta planeetan kolmessa maailmassa (47–49) aina planeetan syntymisestä lähtien.

²⁶Minän jatkokehitys viidennessä ja kuudennessa luomakunnassa sisältää sen, että monadi–minä ensimmäisessä eli alimmassa triadissa samastuu tajuntaan toistriadissa ja sen jälkeen tajuntaan kolmastriadissa.

²⁷Kun minä siirtyy ensitriadin mentaalimolekyylistä toistriadin mentaaliatomiin, hajoaa vanha kausaaliverho, joka on ollut ensitriadin verho läpi koko ihmiskunnan, ja minä voi sen jälkeen itse silmänräpäyksessä muodostaa oman kausaaliverhon.

²⁸Kun minä kykenee samastumaan toistriadin essentiaaliatomin tajuntaan, muodostuu essentiaaliverho ja minästä tulee essentiaaliminä. Minän myöhempi tajunnankehitys etenee vastaavalla tavalla.

6.2 Uhri ja kieltäytyminen

¹Tajunnankehitys, tajunnan hankkiminen yhä korkeampien maailmojen ainelajeissa, yhä korkeammissa maailmoissa, edellyttää luopumista alemmasta tajunnanlajista ja sen tajunnansisällöstä, sen alempia maailmoja koskevasta tiedosta, jonka yksilö ottaa ”koko todellisuutena”, mikä on perusluonteinen erehdys.

²Jokaisen hankkimansa korkeamman tajunnanlajin (energian, todellisuuden) myötä minä vapautuu riippuvuudestaan alempaan lajiin: vuoron perään riippuvuudestaan fyysiseen, emotionaaliseen, mentaaliseen, kausaaliseen sidonnaisuuteen jne. Alempi on silloin lopullisesti menettänyt houkutuksensa, valtansa kiehtoa, eksyttää. Tämä on vapauden olemus, hankittua valtaa siihen mennessä hallinneeseen, vapautumista elämäntietämättömyydestä ja voimattomuudesta hankitulla korkeammalla vallalla johdonmukaisena seurauksena yhä suuremmasta kyvystä ymmärtää ja soveltaa lakia.

³Yksilö on todella vapaa (vapautunut), kun mikään ei enää voi häntä hallita, sitoa ihmisen maailmoissa (fyysisesti, emotionaalisesti, mentaalisesti). Niin kauan kuin nämä muodot voivat ihastuttaa ja sitoa ja ehkäistä meitä tavoittelemasta viidennen luomakunnan loputtoman

paljon rikkaampaa elämää, on meillä vielä paljon opittavaa, tuomitsemme itsemme jatkuviin inkarnaatioihin. Vapaa on se, joka on vapaa riippuvuudesta mihin tahansa ihmiskunnassa. Elämän mentaaliasteella pitäisi voida opettaa meille, että inhimillinen viisaus on ”turhuutta”, ettei se anna meille tietoa todellisuudesta ja elämästä, että ihmisen valtakunta on vain valmis-tautumisen valtakunta.

⁴On tärkeää oivaltaa, että ei pidä luopua alemmasta, ennen kuin sen täydellisesti hallitsee ja tietää, että se on täyttänyt tehtävänsä, ettei sillä ole enää opetettavaa. Mitään korkeampaa ei saavuta ”uhraamalla alemman korkeammalle”, ennen kuin kaikki edellytykset ovat olemassa. Se on asia, jota ei voi koskaan itse päättää, mikä useimpien on nähtävästi mahdotonta ymmärtää ja mikä osoittaa heidän kypsymättömyytensä.

⁵Yksilö ei voi samastua korkeampaan tajunnanlajiin uhrilla ja kieltäytyksellä. Luopuminen on luonnollinen seuraus arvojen vaihdoksesta. Alemmpi on menettänyt viehätystensä, vetovoimansa, merkityksensä sille, joka on saanut muita harrastuksia.

⁶Emotionalistille fyysinen on menettänyt viehätystensä, mentalistille sekä fyysinen että emotionaalinen, kausalistille kaikki mitä ensimmäinen piti luovuttamattomana. Tietenkin oivalle-taan kaiken arvo, mutta kausaaliminäille kaikella on arvoa vain mahdollisuuksina palvella siten ihmiskuntaa. Alemmasta tulee väline tarkoituksen sijaan.

⁷Vapautuminen on luonnollinen prosessi. Ei voi vapautua katkaisemalla joitakin siteitä. Jossain toisessa elämässä nämä katkaistut siteet tulevat sitomaan vielä lujemmin. Ei voi vapautua sidonnaisuudesta rikkauteen lahjoittamalla pois omistamansa, vaan ainoastaan uskollisesti huolehtimalla siitä, mikä ehkä tuntuu taakalta. Korkeampaa ei saavuta niin kauan kuin on jotakin jäljellä itsekkästä toivomuksesta saavuttaa korkeampi. Prosessi on auto-maattinen ja etenee meidän siihen puuttumatta ja siitä päättämättä. Se on pikemminkin niin, ettei tiedä, miten ja milloin ”kahleet” ovat pudonneet pois. Jonain päivänä huomaa, että elämä on ratkaissut ongelmamme meidän tekemättä mitään. Siinä vain kävi niin. Jälleen kerran osoittautuu, ettei kenelläkään, joka unohtaa itsensä palvellessaan, ole ongelmia itsensä kanssa. Jokainen omaan minään kohdistuva ajatus muodostuu esteeksi vapautumiselle.

⁸Uhrautuminen ja kieltäytyminen eivät ole mitään hyvää sinänsä. Uhrata ja kieltäytyä voi monella eri luonnottomalla tavalla. Siten on väärin säästää ja pihistää voidakseen testamentata rahansa hyväntekeväisyyteen. Silloin on menettänyt mahdollisuuden kehittää ominaisuuksia, jotka seuraavat henkilökohtaista myötätuntoa kaikkialla tavattavia puutteenalaisia kohtaan. Ajattelematta on tullut käveltyä niin monen puutteenalaisen ohi. Jättämällä ”hyväntekeväisyyden harjoittamisen” toisten huoleksi, menettää itse yhteyden olennaiseen.

⁹Suuri riski esoteerisen tiedon suhteen on, että epäkypsien on niin helppo käsittää kaikki väärin. Ei riitä, että tuntee tosiasiat. On myös ymmärrettävä soveltaa tietoa, eikä sitä voi tehdä ennen kuin hallitsee tiedon niin, että kaikki on elävä kokonaisuus. Omat vaaransa on myös sillä, että liian aikaisin harrastaa sellaista, mikä kuuluu tuleviin olotiloihin. Tietokuntien hyvä puoli oli, että niiden jäsenet eivät saaneet tietää, mitä korkeampiin asteisiin kuului. Heidän alitajuntaansa ei tullut mitään elämää myrkyttäviä kieltoja. Nyt lukijat uskovat, että heidän on harjoitettava sellaista, johon he ovat kypsiä sadan inkarnaation kuluttua. Siihen saakka heidän pitäisi harjoittaa ”jumalan lasten ihanaa vapautta”. Täytyy olla ”vapaa” kehittyäkseen.

¹⁰Kantin ”kategorista imperatiivia” ei ole olemassa. Esoteerikolle on vain lopullinen valinta, joka perustuu tiedolle Laista. Mutta tämä valinta on vapaa kaikesta pakosta. Se on oivalluksen vapaa valinta eri valintamahdollisuuksien välillä. Siellä, missä on toimittava pakon alaisena, ei ole vapautta, koskekoon se ulkoisia tai sisäisiä olosuhteita. Ihmisen tahto on vahvimman vaikuttimen määräämä. Kun yksilö on saavuttanut ”henkisen täysikäisyyden”, on vahvin vaikutin myös hänen oman työnsä tulos.

¹¹Vapautuminen käsitetään usein ikään kuin ”ei saa”. Se on täysin väärin. Kyllä saa, mutta ei halua. Saa, mutta on kiitollinen, kun ei tarvitse. Saa, mutta ei voi. Saa, mutta on päässyt yli, on sen tuolla puolen. Esoteriikan paradokseihin kuuluu, että voi rakastaa vasta sitten, kun

uskoo ettei enää koskaan voi rakastaa. Esoteriikassa ei ole mitään käskyjä, kieltoja jne. Se, mikä vaikuttaa sellaisilta, kuvailee mentaalisia mielentiloja.

¹²Hyvin tavallinen idealistien tekemä virhe on heidän halunsa tulla ”valmiiksi” liian nopeasti, saavuttaa liian nopeasti päämäärä, jonka tavoittaminen voi vaatia useampien inkarnaatioiden työn ja vaivan. Monet lukevat vapautumisesta ja ovat ihanteellisessa innostuneisuudessaan heti valmiita kieltäytymään ja luopumaan kaikesta, luopumaan myös sellaisesta, mikä on edelleen välttämätöntä heidän jatkokehitykselleen, sellaisesta, mitä elämä on tuonut heille tehtävinä ratkaistaviksi, velvollisuuksista, joita elämä on määrännyt tai jotka he itse ovat ottaneet suorittaakseen, sellaisesta, minkä he katsovat ehkäisevän heitä heidän pyrkimyksessään. Sellaisista erehdyksistä tulee laiskanläksy ja sellaiset tulevat vaikeammiksi hallita. Oikotiet osoittautuvat usein mutkikkaita. Heidän pitäisi harkita tosiasiaa, että vain viisas voi viisaasti soveltaa tietoa. Myös tämä on eräs monista esoteerisista paradokseista. Tarkoitukseton uhri on hyödytön uhri. Heidän pitäisi oppia ymmärtämään, että kun he ovat oppineet läksynsä, elämä ottaa heiltä pois jokaisen tarpeettoman taakan. Olosuhteet järjestyvät automaattisesti ilman heidän toimenpiteitään. Oikea asenne on tahtoa, olla valmis ”uhraamaan” ja toivottaa vapauttavat olosuhteet tervetulleiksi, mutta ei oma-aloitteisesti heittää pois elämän antamaa eikä katkaista mitään siteitä. On hyvä asia, että tahtoo luopua, voi luopua, mutta luopua liian aikaisin on aina erehdys.

6.3 Piilevä taso ja vapautuminen

¹Mitä tehokkaammin minä samastuu verhojensa tajunnansisältöön, sitä perusteellisemmin se oppii kokemuksistaan ja elämyksistään.

²Jokaisessa uudessa inkarnaatiossa yksilön on aloitettava alusta ja opittava aktivoimaan verhojensa tajunta. Yleensä humaniteettiasteen saavuttanut yksilö läpikäy barbaariasteen kokemukset ensimmäisten seitsemän vuoden aikana, sivilisaatioasteen seitsemän ja 21 ikävuoden välillä, kulttuuriasteen 21 ja 35 ikävuoden välillä. On tärkeää, että hän ensimmäisen seitsemän vuoden aikana saa tarpeellista ohjausta ja saa oppia käyttäytymissääntöjä, sitä, mikä on välttämätöntä kitkattomalle rinnakkaiselolle. Vasta sitten kun yksilö on selvästi erottanut kaikkien yhtäläisen oikeuden rajat ja halukkaasti sopeutunut niihin, hän on kypsä itsekasvatukselle. Seitsemän ikävuoden jälkeen yksilö alkaa samastua poistyöntäviin tunteisiinsa alemmalla emotionaaliasteella. Lähimpien 14 vuoden aikana hän oppii tuntemaan useimmat tähänkuuluvat tunteet (kuten pelon, suuttumuksen, halveksunnan, kateuden, kostonhalun, vahingonilon) sekä itsetehostuksen ylimielisyyden sen kaikkine muunnelmineen. Samanaikaisesti kehittyvät mentaalitajunnan päätelmäajattelu ja periaateajattelu yhä enemmän.

³Koska useimmat eivät ole koskaan saavuttaneet korkeampaa kehitysastetta ja tekevät hyvin vähän kehitykselleen uudessa inkarnaatiossa (huvitusten tehtävä: ”tappaa aikaa”), he jäävät saavuttamilleen tasoille. Mutta humaniteettiasteen (47:5) saavuttanut kehittää vaistomaisesti ja automaattisesti (alitajuisesti) luoksevetäviä (”altruistisia”) tunteita, laajentaen samanaikaisesti periaateajattelun perspektiivitajunnaksi. Tällä asteella järjestä tulee hallitseva tekijä, emotionaalisuudesta mentaalisuuden hallitseva, ja Platonin lause ”joka tuntee oikean, tekee oikein” – selviö, jonka pätevyydestä teologit ovat aina kiistelleet – saa lähinnä lain luonteen.

⁴Ei riitä, että on saavuttanut korkeamman tason. On pysyteltävä tällä tasolla. Vanhat taipumukset ovat jäljellä ja tuovat itseään tahattomasti esille. Päivittäinen huomiointi on tarpeen. Jos ”meditaatiosta” tehdään riittävän tehokas, se voi olla kuinka lyhyt tahansa.

⁵Jopa humaniteettiasteella oleva yksilö voi kulkea ympäriinsä kuin hupsu hupsujen joukossa, nähdä, kuulla, eikä ymmärtää mitään, kunnes hän jonakin päivänä kokee ”synteesin” ja oivaltaa, mikä merkitys kaikilla hänen aikaisemmillä kokemuksillaan oli. Automaattisesti ne putoavat oikeisiin yhteyksiinsä ja antavat todellisuussisältöä näennäisesti

tarkoituksettomalle. Esoteerikko saa oppia ”vaeltamaan pimeydessä”, ettei ymmärrä mitään. Se opettaa häntä näkemään asioita. Hullunkurista tässä on se, että kaikki muut ovat paljon varmempia ja vakuuttuneempia kaikesta. Hän yksinään on ”hupsu”.

6.4 Ihmiskunnan vapautuminen

¹Tajunnanprosessi, ekspansioprosessi, on verrattavissa vapautumiseen rajoituksista. Siitä johtuu okkulttinen puhe ”vankilassa olevista hengistä”. Siellä, missä on jonkinlaisia rajoja, missä voimakenttä (vaikutuspiiri) on supistunut, missä kontaktipiiri on rajoittunut, siellä on tajunnan vankila. Kaikkialla, missä on jotakin tajuntaan sisäistettävää, tajunta näkee rajoittuneisuutensa ja ajaa elämänvaistoa valloittamaan.

²Kaikki alempien maailmojen monadit ovat näiden maailmojen vankeja, koska niiden tajunta on niin rajallinen, rajoittunut parhaimmillaan muutamaan harvaan prosenttiin koko kosmisesta kokonaistajunnasta. Evoluution palveleminen on tajunnan rajojen laajentamista mahdollisimman suuressa määrin, niin että monadit voivat liittyä korkeampaan valtakuntaan, yhä korkeampiin valtakuntiin.

³Ihmiskunta on itse tietämättään aloittanut alempien luomakuntien monadien vapauttamisprosessin (mineraaleja muokkaamalla, kasveja jalostamalla ja eläimiä kesyttämällä), muovanneet niitä ajatuksillaan, (vaikuttaneet triadeihin mentaalienergiallaan). Jonain päivänä tästä vapauttamispalvelusta tulee tarkoituksenmukainen.

⁴Esoteerisessa merkityksessä palvelu on siten ennen kaikkea ihmisten auttamista vapautumaan heidän tajunnallisesta sidonnaisuudestaan, heidän pitäytymisestään kerran hankittuihin käsityksiin, niin pian kuin nämä osoittautuvat esteiksi tajunnan jatkokehitykselle. Mutta myös vasta sitten. Julistamalla vapautumishanteita, jotka ovat aivan liian korkealla sekä ymmärtämyksen että kyvyn yläpuolella, voidaan aiheuttaa suurta vahinkoa. Tämä on kaikkien vapaudenapostolien tekemä tavallinen virhe. He julistavat vapausihanteita, jotka alemmilla kehitystasoilla olevissa johtavat vain laittoman mielivallan, itsepäisyyden ja häikäilemättömyyden ilmaisuihin. Vapaus ilman lakia johtaa yksilön suureen onnettomuuteen ja syökee koko ihmiskunnan tuhoon. Kykenemättömyys tämän oivaltamiseen oli suuri erehdys nk. ihanneanarkismissa, joka kohtalokkaassa elämäntietämättömyydessään ei aavistanut, että nykyisellä kehitystasolla ihmisen itsekkäät ominaisuudet painavat huomattavasti enemmän kuin epäitsekkäät. Ihminen on sekä hyvä että paha, hänellä on sekä hyviä että huonoja ominaisuuksia, ja huonot on paljon helpompi herättää eloon ihmiskunnassa, joka vieläkin oleskelee poistoyöntävien tunteiden alueilla. Vain sille myönnetään vapautta, joka samastuu lakiin, vapautta siinä määrin kuin hän ymmärtää lain välttämättömyyden.

⁵Planeettahierarkia harkitsi kauan, mitä menetelmää sen olisi käytettävä: antaa ihmiskunnan vaeltaa hitaan evoluution tietä, jotta enemmistö vuosimiljoonien (vähintään 10 miljoonan) kuluessa onnistuisi saavuttamaan kausaalitajunnan, vai tehokkaan kasvatuksen tietä. Niiden pyynnöstä, jotka viimeisten vuosisatojen aikana olivat siirtyneet neljännessä luomakunnasta viidenteen, päätettiin valita kasvatuksen tie. Ja niinpä ihmiset saivat kokea molemmat maailmansodat kolmannen uhalla. Jos ihmiset eivät halua käyttää järkeään, he saavat oppia sen raskauttavan kärsimyksen tiellä. He ovat saaneet kaiken tarpeellisen todellisuuden ja elämän ymmärtämiselle. He ovat saaneet tietää elämän tarkoituksen, kuinka viides luomakunta saavutetaan. Jos he edelleen pitävät järjettömyyttä ja epäinhimillisyyttä tervettä järkeä ja hyväntahtoisuutta parempana, niin heidät parannetaan heidän omistushalustaan ja pitämästä fyysisen elämän huveja ja viihdykkeitä mentaalista kehitystä parempana.

⁶Esoteerikon täytyy katsoa planeettahierarkian päätöksen energisistä toimenpiteistä olevan ainoa järkevä. Ihmisistä tulee yhä enemmän fyysisesti suuntautuneita sen sijaan, että he seuraisivat vastakkaista, terveen järjen tietä. He pitävät aineaspektia tajunnan aspektia parempana, koneita elämänymmärtämystä parempana. On aika sulkea tämä umpikuja. Muuten on parempi hukuttaa ihmiskunta kolmannen kerran. Sairauksien määrä lisääntyy, mitä useam-

mille löydetään parannuskeino. Pian fyysisestä maailmasta tulee suuri sairaala. Sellainen elämä ei ole elämisen arvoinen.

6.5 Vapautuminen ja oppilaisuus

¹Esoteerikko saa oppia, ettei takerru mihinkään, kun on vapautumisen aika. Yleensä se ajoittuu yksiin ”olosuhteiden järjestymisen” kanssa ilman hänen toimenpiteitään. Ihminen voi harvoin jos koskaan itse ratkaista, milloin hän on oppinut tarpeeksi siitä, mitä hän kutsuu omakseen. Joogafilosofien, jotka kutsuvat kaikkea illuusioksi, on ehkä helpompi ”luopua”, mutta heiltä jää huomaamatta, että kaikki on todellisuutta ja että olemme täällä oppiaksemme hallitsemaan tämänlaatuisen todellisuuden. Tätä voitaneen kutsua ”länsimaiseksi näkökan-naksi” intialaisen vastakohtana. Loogisesti nähden se on myös ainoa pitävä näkökanta ja näin kaikissa maailmoissa ja valtakunnissa.

²Yksilö vapautuu riippuvuudestaan eläimellisen kehon tarpeisiin, emotionaaliverhon tarpeista ja lopulta mentaaliverhon eli mentaalitajunnan tarpeista. Kun tämä on onnistunut, hän on kausaaliminä. Prosessi toistuu korkeammissa verhoissa korkeammissa valtakunnissa. Ensin yksilön täytyy tyydyttää verhojen tarpeet kaikkine niihin kuuluvine elämäkokemuk-sineen. Kun hän on oppinut kaiken tarvitsemansa voidakseen tulla toimeen ilman verhoa, verhosta tulee este, jos yksilö ei vapaudu riippuvuudestaan siihen. Esoteerisen pedagogin täytyy oppia oivaltamaan, milloin oppilas on kypsä eri vapautumisille, eikä hän saa auttaa oppilasta vapautumaan liian aikaisin, eikä missään tapauksessa koskaan pakottaa esiin vapautumista.

³Esoteerinen opettaja ei saa pakottaa esiin vapautumista tunteista, niin kauan kuin oppilas tarvitsee näitä tunteakseen elävänsä, ennen kuin oppilas on hankkinut tarpeelliset vetovoiman ominaisuudet ja jättänyt pois kaikki poistyyöntävät. Opettaja ei saa opettaa oppilasta vapautu-maan älyllisistä tarpeistaan, ennen kuin oppilas on kehittänyt mentaalisia kykyjään. On suuri erehdys halveksia alempaa, ennen kuin tämä on hallinnassa ja tullut tarpeettomaksi. Kun kaipuu vapautumiseen on olemassa, aika on tullut, ei enemmmin. Eikä tätä kaipuuta saa edistää ulkoapäin. Vie monta inkarnaatiota, ennen kuin yksilö on oppinut kaiken opittavan eri kehitystasoilla.

⁴On totta, että esoteerikko pyrkii vapautumaan riippuvuudestaan emotionaaliin ja mentaa-lisiin tajunnantiloihinsa. Mutta sitä ei voi tehdä yksinomaan kieltäytymällä tarkkailemasta niitä. Jos ne aiheuttavat vaikeuksia ja ristiriitoja, muodostavat ne ongelmia, jotka yksilön on itse ratkaistava, sillä vain siten hän on ainiaaksi vapautunut ja voi auttaa toisia vastaavissa tilanteissa.

⁵Esoteerikko pitää asketismia sen tavallisessa merkityksessä turhana. Yleensä se herättää perusteetonta omahyväisyyttä. Esoteerikko luopuu yhdestä asiasta toisensa jälkeen vakuuttaen itselleen, ettei ”tällä” ole mitään valtaa häneen, vaan hän luopuu, jos hän tahtoo ja kun hän tahtoo. Hän ei ole ”paheensa orja”. Hän on oma herransa ja määrää itse, milloin hän tahtoo tyydyttää fyysiset tarpeensa. Hän kohtelee organismiaan hyvin, sillä mitä parempi se on, sitä sopivampi väline siitä tulee.

⁶Vaikeudet kasvavat, kun hän haluaa oppia hallitsemaan emotionaaliverhonsa ja sen vuosimiljoonien aikana hankitut taipumukset, verhon, johon hän on niin kauan samastunut ikään kuin varsinaisena minänään. Vie monta inkarnaatioita, ennen kuin hän voi hallita tunne-elämänsä ja tämän hän tekee mentaalitajunnan avulla. Organismien hän oppii hallitsemaan suhteellisen helposti emotionaalitahdolla. Mutta emotionaalisten taipumusten hallitseminen vaatii, että hän on kehittänyt mentaalitahdon ja oppinut tekemään ”vaikuttimen” määrääväksi tekijäksi. Hän oivaltaa, että hänen täytyy toimia tunnekompleksejaan vastaan kehittämällä uusia ja vastakkaisia komplekseja, korvattava vaistomaiset ”huonot” ominaisuutensa ”hyvillä”. Sen hän tekee tarkkailematta koskaan vanhoja ominaisuuksia (näännyttää ne kieltä-mällä niiltä huomion) ja mietiskelemällä jatkuvasti ominaisuuksia, jotka hän haluaa hankkia.

⁷Voidakseen tulla kausaaliminäksi yksilön täytyy jatkuvasti pyrkiä kuvittelemaan, kuinka kausaaliminä arvioisi asioita ja tapahtumia ja kuinka hän menettelisi. Suuntaamalla jatkuvasti huomionsa korkeampaan tajuntaan ja elämällä ”ikään kuin” hän jo omaisi sen, yksilö aktivoi sen, kunnes minä tosiaankin voi elää siinä (on hankkinut itsetietoisuuden siinä). Hyvänä apuna tässä on, että yksilö alituisen sanoo itselleen, ”minä en ole verhoni, en näiden kaltainen tajunta, en ole aistimukseni, en tunteeni, en ajatukseni jne. Mutta luonnollisesti hänen on tiedettävä oma kehitysasteensa eikä kuvitella olevansa jotakin, mikä tällä asteella on saavuttamatonta. Useimpien okkultistien tekemä virhe on, että he kuvittelevat olevansa paljon pitemmälle kehittyneitä kuin he todella ovat. Ei riitä, että on hankkinut esoteerista tietoa, eikä se merkitse, että on välittömästi saavuttanut korkeamman tason. Esoterikka vapauttaa taika-uskoista, mutta se ei tarkoita, että on yksi näistä korkeammista olennoista, joiden olemassaolosta saa tietoa. Esoteerikko voi rauhallisesti olettaa, että hän on emotionaaliasteella, niin kauan kuin hän on jollakin tavalla tunteidensa hallitsema.

⁸Koskien samastumista korkeampaan ja vapautumista alemmasta oppilasta varoitetaan pohtimasta turhaan vapautumiseen kuuluvia ongelmia. Tarkkaavaisuus vahvistaa kaikkea huomioimaansa ja kiihottaa alempia verhoja, mikä vaikeuttaa vapautumista.

6.6 Vapautumistyö

¹Inkarnoidumme saadaksemme kokemuksia ja oppiaksemme niistä. Tämän oivaltaa vain se, joka ymmärtää elämän tarkoituksen ja että kaikella yksilöä kohtaavalla on erityinen merkitysensä. Tämän järjestämisen voi ymmärtää vain se, jolla on tietoa suuresta kosmisesta organisaatiosta ja sen välineistä aurinkokunnan maailmoissa. Itse kosmos on syntynyt, jotta mona-deista voisi tulla jumalia ja jotta he vuorostaan voisivat auttaa muita tulemaan jumaliksi.

²Tie vapautumiseen on kaiken korkeamman arvostamista merkityksellisimpänä. Vapaita meistä tulee vasta sitten, kun emme enää osoita ihailua fyysiselle, emotionaalille ja mentaalille. Tämä tapahtuu vaiheittain: vapautuminen fyysisestä emotionaalisuuden kautta ja emotionaalisuudesta mentaalisuuden kautta, yhä korkeammista mielenkiinnon kohteista, kunnes elämme ideoiden maailmassa. Opimme katsomaan kaikkea essentiaalisesta näkökulmasta, näkemään kaiken planetaarisesti jne., kunnes olemme saavuttaneet kosmiset perspektiivit. Olkoonkin se pelkkää kuvittelua tosiasioiden puutteessa, mutta pyrkimys näköpiiriin laajentamiseen saa aikaan vapautumisen monista rajoituksista.

³Kehityksen tie merkitsee prosessia, jossa vapaus hankitaan kovalla työllä, vapaus kaikesta, mikä tahtoo pidätellä meitä alemmilla tasoilla, tasolla toisensa jälkeen. Se merkitsee vapautumista kaikesta, mikä jokaisella tasolla ihastuttaa, kiehtoo, näyttää meistä ihanteelliselta, luovuttamattomalta, korvaamattomalta, jumalalliselta. Tasolla toisensa jälkeen meidän on hyödynnettävä tason kokemukset, emmekä voi jättää väliin yhtäkään vielä läpikäymätöntä tasoa. Jokainen taso näyttää uudesta tulokkaasta korkeimmalta elämässä, kunnes hän on saanut tarpeellisia kokemuksia. Kokonaisuudessaan kehitys on vapautumista riippuvuudesta aineaspektiin neljännessä luomakunnassa ja tajunnanaspektiin viidennessä luomakunnassa. Kuudennessa luomakunnassa yksilö saavuttaa täyden ymmärtämyksen liikeaspektia, tahtoaspektia, energia-aspektia kohtaan, ja tämä tarkoittaa sitä, mitä ihminen erittäin rajoittuneilla käsitysmahdollisuuksillaan kutsuisi kaikkietävyudeksi ja kaikkivallaksi aurinkokunnassa.

⁴Mitä perusteellisemmin kykenee vapautumaan alemmasta, sitä helpommin omaksuu korkeamman. Tämä vapautuminen tapahtuu ilman pakkoa ja ilmaisee vastustamatonta tarvetta, joka ei tahdo, ei voi ajatella mitään muuta. Tämä sisäinen tarve on osoitus Augoeideeseen saadusta yhteydestä, jolloin yksilö hetkellisesti kokee itsensä siksi ihanteeksi, joka hän on kausaalimaailmassa.

⁵On monenlaista vapautumista: vapautuminen fyysisistä verhoista siirryttäessä emotionaali-
maailmaan; vapautuminen aina lapsuudesta saakka poimituista enakkoluuloista, illuusioista ja fiktioista; vapautuminen ympäristöstä ja tuttavapiiristä; vapautuminen vanhoista harras-

tuksista. Vapautumiseen liittyy vielä, että saa aikaa suunnata tarkkaavaisuuden tajunnan-kehitykselle merkityksellisiin olennaisiin asioihin.

⁶”Ilmestyminen” on jatkuva prosessi, jossa yksilö omalla työllään (vaistomaisesti ja automaattisesti mutta elämänlakien mukaisesti) tekee lakkaamatta uusia löytöjä. Prosessi voidaan kuvata todellisuuden jatkuvana paljastumisena, alemman rajoitusten poistamisena.

⁷Monet työn ja vaivan täyteiset elämät ovat oppilaalla edessä, mutta jatkuva ilmestyminen, alituisen kasvava selvä käsitys todellisuudesta ja sen ymmärtäminen, on täydellinen korvaus kaikesta, mitä oppilaan täytyy kestää, samalla kun hän vapautuu yhä useammista rajoituksista.

⁸Vapautuminen emotionaalisen vetovoiman vallasta mentaalisen ylivoimaisuuden ansiosta voi tapahtua kahdella eri tavalla. Yksi tapa on yrittää tukahduttaa kaikki vetovoiman tunteet, niin että yksilöstä tulee kylmä ja kova. Toinen tapa on kehittää mentaalisesti myötätunnon tunteita täydellä ymmärtämyksellä ja riippumattomuuden välttämättömyyden samanaikaisella tiedostamisella. Useimmille toinen tapa on mahdollinen vasta monien tuskallisten kokemusten jälkeen. Yleensä tämä edellyttää, että minä on hankkinut korkeamman kausaalitajunnan (47:2) ja voi nähdä asioita kausaaliselta näkökannalta.

⁹Buddhan oppia ei ole vielä kukaan ymmärretty. Buddha yritti selvittää, että ihmiselle nykyisellä kehitysasteella mahdollinen arvostelukyvyn kehitys on tulos emotionaalisen vetovoiman energiasta sovellettuna tavalla, joka vapauttaa ihmisen riippuvuudesta alempiin energialajeihin. Niin kauan kuin yksilöä hallitsevat nämä alemmat energiat, hänen arvostelukykynsä sokeutuu. Hänen täytyy olla vapaa riippuvuudesta, jotta hän voisi käyttää energiat oikealla tavalla. Näennäinen paradoksaalisuus on siinä, että vetovoiman energiat sitovat yksilön luoksevetävään, mitä ne eivät saa tehdä, jotta hän voisi käyttää energiat ainoalla oikealla tavalla. Korkeampia tasoja ei voi saavuttaa, ennen kuin on vapautunut kaikesta alempaan sitovasta. Korkeammat energiat hankitaan hallitsemalla alemmat.

¹⁰Samastuminen laajempaan tajunnanalueeseen merkitsee tietenkin tajunnankehitystä, mutta voi tulla uudeksi vankilaksi, jos samastuminen ehkäisee jatkuvaa expansiopyrkimystä. Se on asia, jota sokea intoilija ei voi koskaan ymmärtää.

¹¹Hyvä apu luonteen muovaamisessa on tehdä ihannekuva yksilöstä, joksi tahtoo tulla. Tämän ihannekuvan päivittäinen tarkasteleminen saa meidät jäljittelemään sitä yhä enemmän.

¹²Urheilumieli opettaa yksilöä, joka harjoittelee voittaakseen kilpailun, luopumaan vapaaehtoisesti paljosta, minkä toiset katsovat tarpeelliseksi. Se on sopiva tapa opettaa yksilöä vapautumaan riippuvuudestaan moniin turhiin tapoihin. Siksi urheiluharrastusta on kannustettava. Vastaava koskee emotionaalisuutta ja mentaalisuutta. Tämä on tärkeä näkökanta arvioitaessa, mitä pitäisi tukea ja kannustaa eri kehitysasteilla olevien yhteiskuntaryhmien kasvatuksessa.

Ylläoleva teksti on Henry T. Laurencyn kirjoitelma *Samastuminen ja vapautuminen*. Kirjoitelma sisältyy kirjaan *Elämäntieto Yksi (Livskunskap Ett)*. Suomentanut Irmeli Adelskog.

Ruotsinkielisen alkuteoksen ensimmäinen painos 1986, toinen painos 2011.

Käännös copyright © Kustannussäätiö/Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 2016